Sumonyi Zoltán

Noé a karanténban

(Mózes, I. 6-9.)

III.

A slágert Isten vagy nem ismerhette,
vagy ismerte, csak nem nagyon szerette;
elég az hozzá, még esőt nem küldött,
ijesztgetett csak; villámlott, meg dörgött.
Mert azt gondolta: „Hátha mégse kéne
a vízözön, de kapjanak csak észbe!
Csak érezzék, oly rontás készül itten,
hogy fenekestől felfordulhat minden!
Ettől magukba szállnak, én pedig
megengedem, hogy éljen mindenik,
s tiltó jelként maradhat itt a bárka!"
Egy hétig erre várt. – Hiába várta.
Közben Noét is elfogta a kétség:
„Az Úrral, persze, szép, szép a Szövetség,
kiválasztottnak lenni sem akármi, –
de nem lehetett volna kitalálni,
hogy így, vagy úgy, ne egymagam maradjak
ezer családfő közt egyetlen magnak?
Milyen mag, és miket fog az csírázni,
ha itt hagyok mindenkit holtra ázni?"
E gondolatra átizzadt egészen,
nem bírta már a „levegőtlen présben",
rohant a tatra, hogy frissebbet szívjon,
megnézze még, hogy mi történik ITTHON.
A fél falu a bárkát körbeállta,
felnőtt nevette, gyermek megcsodálta,
s mikor Noét meglátták, úgy huhogtak,
ahogy majomcsordát üldözni szoktak.
A többi meg, az elhagyatott porta
Noé volt udvarán egymást tiporta,
vitték, mi még a házban bent maradt,

egy-két cserépedényt, fakanalat,
kerítésből kirángatták a deszkát,
tető alól a bambusznád csatornát, –
s ekkor Noé egy pillantás alatt
feledte el, amiért kiszaladt;
egy pillantásra megtörő varázs
a lelkiismereti furdalás.
„Pusztuljanak csak, jól beszélt az Úr!
'Az ember sárkányfog', sosem tanul.
Fulladjanak meg összelopkodott
kacatjaik közt, már a holnapot
se érje meg az érdemetlen banda,
csapjon le rájuk most az Úr haragja!"
„És elkezdett az eső cseperészni",
aztán zuhogni, már öröm volt nézni,
majd mintha csak dézsából öntenék,
s rengett a föld és felmordult az ég.
Noé azt látta még, hogy szétszalad
a csőcselék; a nők szoknyájukat
fejükre húzva, mindent szétdobálva
süllyednek mellükig a sárga sárba.
A férfiak meg, minthogy erősebbek
(a nők kimentésésre nem siettek),
a háztetőkre mászva várta mind,
a víz felérjen már a szájakig,
s akkor könnyen kiúszva, kiabálva
fedélzetén mentőjük lesz a bárka.
Noé még ott, a bárka-hídon állt,
mikor felé sok ember kiabált:
„Emlékezz csak, mi jó komátok voltunk!"
„Gyerekként is már együtt kóboroltunk!"
„Én kölcsön adtam egyszer egy kaszát…"
Noé bement, és mindent jól bezárt,
mert ennyi már elég is volt neki,
s eszébe sem jutott segíteni.

(folyt. köv.)

Facebook, március 24.

